

Po Bazilikos skliautais

Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų, Upytės Šv. Karolio Boromejaus ir Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko parapijų leidinys

Dievo palaimos linkime!

Bronė Varkulevičienė ir visi geros valios parapijiečiai

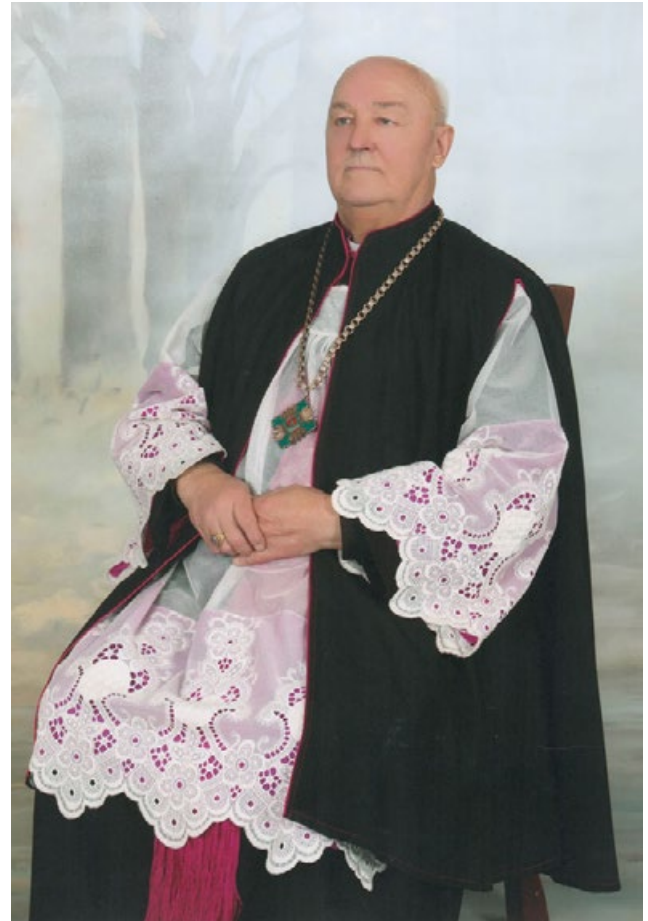
„Aš iškeliauju ieškoti Dievo... ir Jo meilės sau ir Jums, brangūs mano parapijiečiai... Šiek tiek pailsėti nuo nesibaigiančių darbų...“

...Ir tegul Dievo meilė niekada nesibaigia... Ir tegul mano meilė Jums, parapijiečiams, taip pat niekada nesibaigia. Manau, ji niekada ir nesibaigs. Manyje ji liepsnos kaip karštas maldos šauksmas, keliavęs drauge su Jumis tuos daugybę metų, kai man teko garbė su Jumis ir už Jus melstis čia, Krekenavoje“ – sako garbusis kanauninkas.

Ir, kaip sako apaštalas Paulius: „Jei išdalyčiau vargšams viską, ką turiu, jei netgi atiduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės – nieko nelaimėčiau. Meilė kantri, maloninga, ji nepavydi, meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta. Ji nesieltgia netinkamai, neieško savo naudos, nepasiduoda piktumui, pamiršta, kas buvo bloga, nesidžiaugia neteisybe, bet su džiaugsmu pritaria tiesai. Ji visada pakelia skriaudas ir visu kuom tiki, viskuo viliasi ir viską ištveria.“

Petro Budriūno, kaip kanauninko tikslas buvo tiesa ir meilė, kurti tikrųjų vertybių siekiančią parapiją. Gaivinti krikščioniškus žmonių tarpusavio santykius, ugdyti gailingumą nelaimingiems ir klystantiems. Ir tegul gerumas ir teisingumas mus visada ir visur vienija. Jam klebonaujant Krekenavos bažnyčiai suteiktas Mažosios Bazilikos vardas.

Džiaugiuosi, kad net dvylika metų man teko garbė dirbti su kanauninku Petru Budriūnu Krekenavos

parapijos „Caritas“ organizacijoje pavaduotoja.

Ir tegul šiųmetė karšta ir saulėta vasara niekada nesibaigia užtarnautan poilsin – altarijon – išeinančiam kanauninkui P. Budriūnui.

Dievo palaimos! Ilgų ir gražių gyvenimo metų!

Pasirengimas sakramentams

Krekenavos parapijoje pradedamos formuoti pasiruošimo Atgailos ir Eucharistijos (Pirmosios Šv. Komunijos) ir Sutvirtinimo sakramentams grupės. Telefonas informacijai ir registracijai – 8 615 53708 (Svajonė Lapiniauskienė – religinio ugdymo vadovė).

Vaikus, turinčius 9 ir daugiau metų bei norinčius pradėti ruoštis **Atgailos ir Eucharistijos (Pirmosios Šv. Komunijos) sakramentams**, taip pat jų tėvelius (globėjus) kviečiame į pirmąjį susitikimą, kuris vyks bazilikoje **rugsėjo 28 d.** (sekmadienį) po 12 val. šv. Mišių.

Jaunuolių, jau sulaukusių 14 metų ir vyresnių, norinčių pradėti ruoštis **Sutvirtinimo sakramentui**, laukiame bazilikoje **rugsėjo 26 d.** (penktadienį) 17.30 val., prieš jaunimo šv. Mišias.

Mieli broliai ir seserys Kristuje,

Net nesitiki, kad jau praėjo mėnuo nuo didžiausio ir svarbiausio mūsų parapijai metų įvykio – didžiųjų Žolinės atleidų. Dar kartą noriu padėkoti visiems, kurie kuo nors prisidėjote, kad jie kuo gražiau ir sėkmingiau praeitų. Šių metų atleidai buvo ypatingi tuo, kad naujasis mūsų vyskupas ordinaras pirmą kartą buvo tikrasis jų šeimininkas. O mums sudėtingi ir be galo sunkūs dėl pasikeitusių tarnautojų ir visos įtampos, kuri su tuo susijusi.

Tarp svarbesnių įvykių reikėtų išskirti keletą. Pirmiausia tai, kad ilgametis šios parapijos klebonas, dabar jau altarista, kanauninkas Petras Budriūnas perkeliamas į Panevėžio Kristaus Karaliaus katedrą. Galbūt kai ką stebina toks vyskupo sprendimas, tačiau mums, kunigams, jis nėra netikėtas: vyskupijos ganytojas turi pilną teisę, atsižvelgdamas į parapijų sielovadinius poreikius ir galimybes, kilnoti kunigus ten, kur mano, kad Bažnyčiai ir jiems bus naudingiausia. Kan. Petras su visu nuolankumu priėmė šį vyskupo sprendimą ir gyvendamas Panevėžyje turės ir geresnes gyvenimo bei gydymosi sąlygas, ir bus arčiau savo giminaičių, bendraamžių ir bendraminčių kunigų, ir galės labiau pasitarnauti katedros tikintiesiems, ypač klausydamas išpažinčių.

Bet kokie pokyčiai, net ir kunigų gyvenime, nėra lengvas dalykas. Jie gali gąsdinti, kelti nerimą ir baimę. Tačiau visi žinome, kad, kol gyvename žemėje, niekur neturime tikrųjų namų, esame tik kelionėje. Tačiau kelionėje, kurioje Viešpats nepalieka mūsų vienu, o kviečia keliauti kartu Jo Bažnyčioje ir su Jo Bažnyčia. Kan. Petro indėlį puoselėjant Krekenavos šventovę ir rūpinantis parapija deramai prisiminsime ir vertinsime. Svarbiausia, kad išliktų dvasinio darbo vaisiai, nes kiekvienam kunigui pirmiausia yra patikėtos žmonių širdžių ir sielų šventovės, kad jose būtų skelbiamas Dievo žodis ir gyvenama vadovaujantis Kristaus dvasia. Tegul Krekenavos Stebuklingoji Dievo Motina – Malonių Versmė ir mūsų maldos lydi kan. Petrą Budriūną jo tolimesnėje kunigiškoje tarnystėje ir pelno jam atlygį pas Dievą.

Kan. Petru išvykus iš Krekenavos parapijos ir man vienam likus aptarnauti šiuo metu tris parapijas, teks paderinti pamaldų laiką atsisakant Krekenavos bazilikoje sekmadieniais ir penktadieniais aukotų 10 val. šv. Mišių; pirmadieniais esant galimybei klebonui ir darbuotojams bus iškeičiama diena (neaukojamos 18 val. šv. Mišios, nedirbs parapijos raštinė). Taip pat kas mėnesį, išskyrus atleidų progą, nebebus važiuojama į Rodų ir Žibartonių koplyčias. Jau seniai buvo aišku, kad sekmadieniais kunigui važiuoti į koplyčias ir aukoti šv. Mišias nėra jokios būtinybės suprantant, kad ten besilankantys žmonės turėjo ir turi galimybę kiekvieną sekmadienį lankytis ir melstis kartu su parapijos bendruomene Krekenavos bazilikoje.

Rugpjūčio 14 d. Krekenavoje vysk. Lionginas Virbalas pašventino rekonstruotus parapijos namus „Tvirtelį“, tačiau iki spalio 15 d. jame dar negalima vykdyti jokios veiklos, kol rekonstrukcijos darbų nepatvirtino Statybos inspekcija ir Nacionalinė mokėjimo agentūra. Bet koku atveju, jau Žolinės atleidų metu pamatėme, koks didžiulis darbas buvo padarytas jūsų aukų ir bendro darbo dėka. Kaip žinia, už jau padarytus darbus dar nesame iki galo atsiskaitę ir toliau renkame darbų pradžioje parapijos įsipareigotą sumą – 100 000 Lt. Šiai dienai termometras rodo 68 000, vadinasi, iki reikiamos sumos mums dar trūksta 32 tūkstančių. Tikiu, kad Dievo Apvaizda ir žmonių širdžių dosnumas padės mums šią skolą ištirpdyti ir rasti lėšų tinkamai atlikti likusius salių įrengimo ir jų šildymo darbus.

Labiausiai per pastaruosius pora mėnesių supratau, kaip svarbu, kad mūsų tikėjimas remtųsi Dievo žodžiu ir Jo Dvasia. Kad ne mūsų kaprizai ar įsisenėję įpročiai diktuotų mūsų gyvenimo ritmą, bet Dievo Dvasia, kuri kiekvieną – jauną ar seną, kunigą ar pasaulietį – kviečia nuolat atsinaujinti ir atsiliepti į Jos kvėpavimą. Džiaugiuosi, kad galiu jus pakviesti paskutinės rugsėjo savaitės trečiadienį, 24 dieną, po vakarinių pamaldų, į pirmąjį Šventojo Rašto studijų susitikimą. Kviečiu visus, kurie tik gali ir nori geriau pažinti Šventąjį Raštą ir mūsų tikėjimą, Bažnyčios gyvenimą, jos apeigas ir papročius. Kviečiu visus, nes visiems mums reikia augti tikėjimo ir Dievo žodžio pažinime nepaisant mūsų amžiaus, užimamos padėties ar darbinių įsipareigojimų. Jeigu nerasime laiko investuoti į savo tikėjimo augimą, į sąmonėjimą – ką reiškia būti krikščionimi ir Kristaus mokiniu: pabaigus šio gyvenimo kelionę ir tuo pačiu visus nesibaigiančius šio gyvenimo darbus, galime likti labai tušti ir vargšai, neverti įžengti į Dievo vaikų karalystės garbę. Kaip jūsų klebonas, nežinau, kaip dar kitaip reikia kiekvienam pasakyti, kokia svarbi yra jums dovanota tikėjimo dovana ir kaip svarbu rūpintis ne tik savo kūnišku, bet ir sielos gyvenimu. Tikrosios gyvenimo krizės ir išbandymai nėra susiję su materialiais dalykais. Tikroji žmogaus širdies krizė yra nemeilė, kurią patiriame arba su kuria susiduria kiti, sutikę mus savo gyvenimuose. Meilės krizę gali išspręsti tik jos šaltinis, o jos šaltinis yra Dievas. Mano didžiausias troškimas yra, kad kuo daugiau Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių parapijiečių artintųsi ir semtųsi meilės būtent iš šio Šaltinio.

Pradėjus mokslo metus vėl pradėdame rengti vaikus ir jaunuolius priimti Bažnyčios teikiamus sakramentus. Jau esate pastebėję, kad pasirengimo procese yra nemažų pokyčių. Yra laukiama ir

tikimasi tikro, o ne paviršutiniško vaikų, jaunuolių ir jų tėvų įsipareigojimo šiame pasiruošime. Priimami sakramentai – ne medalis, kurį pasikabini sau ant kaklo ir gali didžiuotis, kad jį gavai. Priimami sakramentai – tai Dievo nuolatinė pagalba mums eiti šviesos ir šventumo keliu su Bažnyčia ir Bažnyčioje. Dažnai žvelgiame į katalikišką Lietuvą ir neatpažįstame joje katalikiško tikėjimo apraiškų kasdieniame žmonių gyvenime. Kodėl? Dažniausiai todėl, kad tikėjimą suprantame tik kaip išorinį, paviršutinišką priklausymą bažnyčiai, o ne kasdienį įsipareigojimą eiti Evangelijos nušviestu tikėjimo ir atsivertimo keliu. Geriau mažesnė Bažnyčia, bet tokia, kurios narių gyvenime atpažįstame Jėzaus žodį ir Jo veikimą. Kitu atveju liksime tik Kristaus Bažnyčios iškamša, dekoracija, puošiančia mūsų gamtovaizdį bažnyčių bokštais ir jų varpų skambesiu, bet nereikšminga ir nereikalinga kasdieniame žmogaus gyvenime ir pasirinkimuose. Ar viską padarėme, ar išnaudojome visas galimybes būti kuo tikresniais ir sąmoningesniais Jėzaus mokiniais krikščionimis katalikais?..

Uptytės parapijoje švęsdami titulinius šv. Karolio Boromiejaus atlydus lapkričio pirmą savaitę, sekmadienį, turėtume įžengti į naujai suremontuotą ir paruoštą parapijos namų salę, skirtą išlydėti mūsų bendruomenės narius į Amžinybę. Dėkingas visiems už Jūsų aukas ir kitokią pagalbą, ypač Birutei Jasnauskienei, kuri nepaisydama žmonių kalbų ir apkalbų ryžosi prisiimti atsakomybę ir pavaduoti mane prižiūrint šio svarbaus projekto įgyvendinimą. Tik šėtonui patinka nieko niekur nedaryti – kaip radom, taip palikti, nieko dėl kito nesistengti, žiūrėti tik savęs ir savo naudos, nesuprasti, ką reiškia kito žmogaus auka ir pastangos skleisti gėrį. Nebūkime tokiais žmonėmis, kuriais džiaugiasi šėtonas ir dėl kurių liūdi mūsų Viešpats Jėzus Kristus, kabodamas ant kryžiaus ir kviesdamas iš įvairiausių pragarų, į kuriuos patys save įstumiamė, sugrįžti į šviesos ir Dangaus karalystės piliečių gretas, sugrįžti nebėgant nuo kryžiaus, bet jį prisiimant ir padedant nešti vieni kitiems.

Primenu, kad dar nesibaigė Lietuvos vyskupų paskelbti Šeimos metai. Nenustokime melstis už savo šeimas ir už savo parapijos šeimą, kad mūsų sekmadieniai būtų tikras Dievo vaikų susitikimas prie Jo puotos stalo šventosiose Mišiose, klausantis Jo žodžio, priimant Jo meilės sakramentus ir mokantis vienas kitą pažinti ir priimti Dievo meilės šviesoje. Meldžiu ir linkiu mums visiems tikro atsivertimo ir tikėjimo, kuris džiugintų mus pačius ir tuo džiaugsmu užkręstų visą mūsų aplinką.

Klebonas kun. Gediminas

Nauji mokslo metai Švento Rašto studijų studentams

Visus, praėjusias mokslo metais dalyvavusius ir nedalyvavusius **Šventojo Rašto studijose**, tačiau norinčius išgirsti bei suprasti, ką Dievas kalba Švento Rašto žodžiais, kviečiame į pirmąjį užsiėmimą bazilikoje **rugsėjo 24 dieną** (trečiadienį) po vakarinių šv. Mišių.

Gyvūnų palaiminimas

Spalio 4 dieną (šeštadienį), kada Bažnyčios kalendoriuje minime šv. **Pranciškų Asyžietį**, gamtos ir gyvūnų globėją, 13 val. prie didžiųjų Krekenavos bazilikos laiptų bus laiminami Jūsų atsinešti ir atvesti gyvūneliai.

Skaitiniai apie šeimą

Daiva Adamkevičienė

Tęsdami Šeimos metų minėjimui skirtą skaitinių ciklą, siūlome Jums susipažinti su arkivyskupo Gerhard Ludwig Müller, Tikėjimo mokymo kongregacijos prefekto, straipsniu „**Santuokos neišardomumas ir debatai dėl civiliai antrą kartą susituokusių bei sakramentų**“. Pirmoji pateikiamų straipsnio ištraukų dalis skirta tam, kad giliau suvoktume Santuokos sakramento prasmę, jos neišardomumo svarbą ir ką ji dovanoja šeimai. Santuokos sakramentas – tai priesaika, kuri įpareigoja būti su pasirinktu žmogumi visą likusį gyvenimą. Norisi pastebėti, kad vedybos yra labai atsakingas gyvenimo momentas tarp dviejų gerai vienas kitą pažįstančių žmonių. Kuo ilgiau jie bendraus, domėsis vienas kitu prieš pasižadėdami ištikimybę, tuo didesnė tikimybė, kad bus nepadaryta klaida. Porai privalu įsitikinti, kad jie yra skirti vienas kitam ir drauge gebės vienas kitą paremti užklupus negandoms. Šeima yra mūsų kultūros dalis, atspindinti vertybes. Gyvenimas šeimoje nėra vien malonumų ieškojimas ir troškimas ragauti darnių santykių vaisių, nededant pastangų juos užauginti. Viešas pažadas prieš artimuosius mylėti partnerį laimėje ir nelaimėje turėtų priminti mums, kad esame šioje žemėje ne vien dėl savęs. Ypač tai aktualu, kai šeimoje atsiranda vaikai. Jie labiausiai už viską vertina meilę, saugią aplinką šeimoje, kurioje gali laimingai augti, tobulėti. Jausdami tai, mūsų atžalos bus dėkingi abiem tėvams už pamoką mylėti, gerbti, kurią jie tęs savo šeimose.

Kitame laikraščio numeryje skaitykite, kaip Bažnyčia gali padėti antrą kartą susituokusiems.

Savo mokyme ir praktikoje Katalikų Bažnyčia nuolatos rėmėsi Jėzaus žodžiais apie santuokos neišardomumą. Sandora, ar–timai vieną su kitu sujungianti abu sutuoktinius, yra įsteigta paties Dievo. Vadinasi, ta tikrovė kyla iš Dievo ir todėl žmogus negali ja disponuoti. Apaštalas Paulius pateikia draudimą skirtis kaip aiškią Kristaus valią: „Susituokusiems įsakau ne aš, bet Viešpats, kad žmona nesiskirtų nuo vyro, o jei atsiskirtų, kad liktų netekėjusi arba susitaikintų su vyru; taip pat ir vyras tegul nepalieka žmonos“ (1 Kor 7, 10–11). Remdamasi tokia pozicija, Bažnyčia pripažino, kad sakramentas tikrąja šio žodžio prasme yra tik pakrikštytų vyro ir moters santuoka ir kad tik tokiems galioja besąlygiškas neišardomumas (*privilegium Paulinum*). Tai nėra išimtis Viešpaties žodžių atžvilgiu: sakramentinės santuokos, santuokos, sudarytos Kristaus slėpinio aplinkoje, neišardomumas išlieka.

Pastoracinėje konstitucijoje apie Bažnyčią šiuolaikiniame pasaulyje *Gaudium et spes* Vatikano II Susirinkimas vėl pateikė teologiškai ir dvasiškai gilų mokymą apie santuoką, nedviprasmiškai pabrėždamas jos neišardomumo principą. Santuoka suvokiama kaip visiška kūninė ir dvasinė gyvenimo ir meilės bendrystė, sujungianti save kaip asmenis vienas kitam dovanojančius ir vienas kitą priimančius vyrą ir moterį. Asmeniniu ir laisvu abipusio pritarimo aktu dieviškosios teisės galia įsteigiama tvari institucija, skirta sutuoktinių bei jų atžalų gerovei ir nepriklausanti nuo žmogaus savivalės: „Kaip abipusė dviejų asmenų dovana ir vaikų gėris, ši glaudi jungtis reikalauja visiškos sutuoktinių ištikimybės vienas kitam ir kartu nesuardomos jų vienybės“ (48). Sakramentu Dievas dovanoja sutuoktiniams ypatingą malonę.

Jis santuokos neišardomumui suteikia naują, gilesnę prasmę: ji tampa Dievo meilės savo tautai ir Kristaus neatšaukiamos ištikimybės savo Bažnyčiai įvaizdžiu.

Mokymas apie santuokos neišardomumą sekuliarizuotoje aplinkoje dažnai susiduria su nesupratimu. Praradus pamatines krikščioniškojo tikėjimo įžvalgas, vien tradicinis priklausymas Bažnyčiai nebegali motyvuoti svarbių gyvenimiškųjų pasirinkimų ir suteikti kokios nors atsparos išgyvenant santuokinio būvio krizes – lygiai kaip ir kunigystėje bei pašvęstajame gyvenime. Daugelis klausia savęs: kaip galiu visam gyvenimui susisaistyti su vienu vyru ar viena moterimi? Kas gali pasakyti, kaip atrodys mano santuoka po dešimt, dvi–dešimt, trisdešimt, keturiasdešimt metų? Ir ar apskritai įmanoma galutinai susisaistyti su vienu asmeniu? Gausybė šiandien žlungančių santuokinių bendrystių stiprina jaunimo skeptiškumą dėl galutinių gyvenimo apsisprendimų.

Kita vertus, vyro ir moters ištikimybės vienas kitam idealas, grįstas kūrinijos tvarka, patrauklumo nė kiek nenustojo – tai liudija nesenos jaunimo apklausos. Dauguma jaunuolių trokšta tvirto ir tvaraus ryšio, nes tai atitinka žmogaus dvasinę ir moralinę prigimtį. Be to, neužmirština ir antropologinė neišardomos santuokos vertė: ji išlaisvina partnerius iš jausmų bei nuotaikų savivalės ir tironijos, padeda jiems pakelti asmeninius sunkumus ir įveikti skausmingas patirtis, pirmiausia *apsaugo vaikus, kuriems santuokos žlugimas sukelia didžiausias kančias*.

Meilė yra daugiau negu jausmas ir instinktas, meilės esmė – savęs atidavimas. Santuokinėje meilėje du asmenys sąmoningai

ir savanoriškai vienas kitam sako: tik tu – ir tu amžinai. Viešpaties žodžius: „Ką Dievas sujungė...“ atitinka sužadėtinių pažadas: „Aš imu tave savo žmona... Aš imu tave savo vyru... Visą gyvenimą tave mylėsiu ir gerbsiu.“ Kunigas palaimina sandorą, sužadėtinių sudarytą Dievo akivaizdoje. Kas abejoja, ar santuokiniam ryšiui būdinga ontologinė kokybė, tebūna pamokytas Dievo žodžio: „Kūrėjas iš pradžių sukūrė žmones kaip vyrą ir moterį ir pasakė: Todėl vyras paliks tėvą ir motiną ir glausis prie žmonos, ir du taps vienu kūnu“ (Mt 19, 4–6).

Krikščionių įsitikinimu, pakrikštytųjų, įrikuiotųjų Kristaus Kūną, santuoką yra sakramentinio pobūdžio ir, vadinasi, – tai antgamtinė tikrovė.

Viena sunkiausių pastoracinių problemų yra tai, kad šiandien daugelis santuoką vertina vadovaudamasis išskirtinai pasaulietiniais ir pragmatiškais kriterijais. Kas vadovaujasi „pasaulio dvasia“ (1 Kor 2, 12), tas negali suvokti santuokos sakramentiškumo. Į didėjančią santuokos šventumo suvokimo stoką Bažnyčia turi atsakyti ne pragmatiniu prisitaikymu prie to, kas atrodo neišvengiama, bet pasitikėjimu Dievo Dvasia, „kad pažintume mums suteiktas Dievo dovanas“ (1 Kor 2, 12). Sakramentinė santuoka liudija galią malonės, kuri perkeičia žmogų ir rengia visą Bažnyčią šventajam miestui, Naujajai Jeruzalei, Bažnyčiai, „išsipuošusiai kaip nuotaka savo sužadėtiniui“ (plg. Apr 21, 2).

Tu pati viena

Mokytojas Vincas Steponavičius

„Matyt, pati žmogaus prigimtis linksta prie darbo taip, kaip prie gėrio, grožio, švelnumo, teisybės, duonos...“ – pagalvojau, matydamas, kaip keturmečiai Andriukas ir Danutė veržiasi prie darbo, nori motinai, senelei, tėvui padėti. Nori skalbti, šluoti, mazgoti grindis, plauti indus, gaminti maistą, ravėti. Ima ką nors tėvas dirbti – meta žaislus ir tėvui prisistato į talką. Deja, visi dažnai veja juos šalin: „Pasitraukite! Išsitapsite!.. Netrukdykite! Užaugę prisidirbsite. Aš viena be jūsų geriau ir greičiau padarysiu...“ Ašaros. Skriauda – neleidžia dirbti, padėti. O kaip norisi veikti, dirbti. Deja, jų ašarų niekas nepaiso – tegu netrukdo, negi visus vaikų norus tenkinsi. Ir taip tęsėsi ilgai.

Vieną kartą net aiktelėjau iš nuostabos. Kai senelė, skubėdama į parduotuvę, paprašė jau septynmečius padėti šluostyti indus, Andriukas atsakė: „Aš gražiai nemoku šluostyti, susitepsiu. Tu viena geriau ir gražiau sušluostysi. Mes tau tik

trukdysime...“ Ir pro duris. Danutė lyg norėjo padėti, bet išėjo paskum brolių. Motinos subarta ir jėga atvaryta senelei pagalbon, pyko, verkė, aikštijosi. Andriukas grįžęs sėdėjo ant kėdės ir supo kojas. Jam padėti nereikia. Jis – vyras, galįs ir be šito darbo būti.

Aš manau, kad viso šito pradžia įvyko dar tada, kai vaikus varė nuo darbo, baidė susitepimu, liepė netrukdyti. Todėl dabar vaikai nemoka ir nenori dirbti, klausyti tėvų. Gal ne kerštas už praeitį, o įsitikinimas, jog jie gali nedirbti, be jų viska padarys, – todėl taip elgiasi.

Ar „vyrai“ dar ne vaikystėje išmoka sėdėti be darbo ir žiūrėti, kaip moterys vienos sunkiai triūsia namuose? O kad nebūtų nuobodu sėdėti be darbo, prisigalvoja visko, kad būtų įdomiau, linksmiau. O viso to pasekmės aiškios... Taigi berniukus ir mergaites pratinkime prie darbo iš mažens. Daugiau laimėsime.

2014 metų rugpjūčio mėnesio Krekenavos, Upytės ir Vadaktėlių parapijų pajamos

Rinkliavos	Krekenavos, Lt	Upytės, Lt	Vadaktėlių, Lt
Sekmadienio rinkliava (08-03)	283,-	223,-	-
Sekmadienio rinkliava (08-10)	478,-	97,-	151,-
Atlaidų rinkliava (08-15)	13 408,-	-	-
Sekmadienio rinkliava (08-17)	3161,-	75,-	-
Sekmadienio rinkliava (08-24)	288,-	262,-	-
Sekmadienio rinkliava (08-31)	330,-	366,-	-

Ištrauka iš *Michael White ir Tom Corcoran* knygos „**Katalikiškos parapijos istorija. ATSTATYK: tikinčiųjų pažadinimas, prarastųjų paieška, pastangos, kad Bažnyčia būtų reikšminga**“

..... Knygos pradžia ankstesniuose laikraščio numeriuose

2. Fariziejai širdyje

„Ižūli širdis apakino tave...“ (Abd 1,3)

Kalbu apie konferenciją, vykusią mūsų parapijoje, į kurią buvo pakviesti kaimyninių parapijų klebonai, kad, suvalgę nemokamus pietus, galėtų keletą valandų pasiklausti apie tikybės mokymą mokyklose. Pasisakymų pabaigoje vienas neįprastai sąžiningas klebonas, matosi, didžiai pasimetęs ir labai susijaudinęs paklausė: „Ar aš vienintelis, kuris nesuprantu, kaip mokyklose turi būti mokoma tikybės, ir kuriam atrodo, kad iki šiol mums ne kaip sekėsi?“ Jis nebuvo vienintelis, kuris nesuprato, bet vienintelis, kuris nebenorėjo apsimesti, kad viskas gerai. Mes, visi ten buvę klebonai, nelabai supratome, apie ką buvo kalbama ir kokių kitokių rezultatų būtų galima tikėtis, nei kad buvo iki šiol. Kas nuostabiausia, niekas nekalbėjo apie akivaizdžias problemas, su kuriomis susiduriame. Tačiau tądien mes pradėjome apie jas kalbėti. Žinoma, buvo gaila, kad mūsų ankstesnės pastangos nebuvo tokios veiksmingos, tačiau nusivylimas ne visada blogai. Mūsų atveju nusivylimas tapo tam tikru katalizatoriumi, sujudinsiu mūsų pamatines nuostatas ir pažadinsiu norą, kad Bažnyčia būtų veiksminga. Juk Kristus pažadėjo ją būsiant veiksmingą.

Nepaisant pradinio vangumo, pagavome savyje augantį susidomėjimą atrastomis problemomis ir didėjančią norą jas įveikti. Kaip galima sustabdyti mažėjimą, atgaivinti parapiją ir galiausiai laimėti augimą? Ir kaip tikėtis sėkmės daugybės ligšiolinių nesėkmių akivaizdoje?

PALAIMINTOJI MOTINA TERESĖ, SĖKMĖ IR AUGIMAS

Jei dirbi bažnyčioje, neturėtum mėgti tam tikrų sąvokų: „laimėjimas“, „sėkmė“ ir „augimas“ yra nešvankūs žodžiai parapijos aplinkoje. Bukose pastangose ar nykiuose pralaimėjimuose dažnai cituojame Motiną Teresę: „Dievas nešaukė manęs būti sėkmingos, Jis pašaukė mane būti ištikima.“ Bet gal ji visai nekalbėjo apie pralaimėjimą? Gal ji kalbėjo apie klusnų tarnavimą, kuris jos atveju (turėtumėte pritarti) buvo išskirtinai sėkmingas. Iš tiesų, palaimintoji Motina Teresė pasirodo kaip viena sėkmingiausių ir inovatyviausių Bažnyčios vedlių XX amžiuje, vadovavusia vienam iš skaitlingiausių ir greičiausiai augančių religinių judėjimų pasaulyje.

Bažnytinės bendruomenės yra gyvi organizmai: jie nuolat auga arba mažėja. Yra bažnyčių, kurios šiuo metu yra augančios, nes yra augančių gyvenviečių teritorijoje. Mūsų parapija taip pat užaugo tokiu būdu. Bet kuomet šioje Baltimorės regiono dalyje baigėsi statybų bumas (o jie visi kada nors baigiasi), mūsų bažnyčia ėmė lėtai, bet stabiliai mažėti ir jau buvo arti greitėjančio mažėjimo.

Štai kas atsitinka bažnyčioms šiomis dienomis. Organizuota religija šiuo metu išgyvena laisvą kritimą, kuris pasireiškia kasdieniu narių mažėjimu ir netgi ištisų parapijų užsidarymu – mirtimi. Šiandien tūkstančių tūkstančiai bažnyčių išgyvena greitėjančią mažėjimą, o likusios – lėtą, bet stabilų mažėjimą. Netgi bažnyčios augančiose bendruomenėse nėra apsaugotos nuo šito irimo ir erozijos: daugelis bažnyčių tiesiog neišgyvens, nebent jos taps sąmoningai augančiomis bažnyčiomis, siekiančiomis ne tik išlaikyti, bet ir patraukti savo narius.

Šventasis Raštas aiškiai byloja: Dievas tikisi iš mūsų, jog mes būsim ištikimi ir *vaisingi*. Kalbėdamas šventyklos salėse prieš pat mirtį Jėzus sako savo laikmečio nesėkmingiems dvasiniams vedliams – fariziejams: „Todėl sakau jums: Dievo karalystė iš jūsų bus atimta ir atiduota tautai, kuri duos vaisių.“ Apaštalų darbuose skaitome, kad šimtai ir net tūkstančiai (trys tūkstančiai per dieną) prisijungdavo prie naujos Jėzaus tikėjimo bendruomenės – Bažnyčios: „O Viešpats kasdien vis didino jų būrį tais, kurie ėjo į išganymą“ (Apd 2, 47).

Dievas nenori, kad Jo Bažnyčia žlugtų, ir Jis mus užtikrino, kad tai nenutiks: „Ir net pragaro vartai jos nenugalės.“ Šitokio judėjimo ir pažado dalimi mes norime būti.

Kaip mes tai darysime? Kaip priversime parapiją augti? Neteisingas klausimas. Mes jos neauginame: tik Dievas duoda augimą. Kaip apaštalas Paulius moko, Dievas yra bažnyčios augimo priežastis.

„Aš sodinau, Apolas laistė, o Dievas augino. Nieko nereikia sodintojas nei laistytojas, bet tik augintojas – Dievas. ... Mes juk esame Dievo bendradarbiai“ (1 Kor 3, 6-7). Rickas Warrenas knygoje „Tikslo vedama Bažnyčia“ rašo, kad klausimas, kaip priversti bažnyčią augti yra tas pats kaip sakyti „Kaip būtų galima sukurti bangą?“ Teisingas klausimas yra: „Kas *trukdo* mūsų bažnyčiai augti?“ Kokios kliūtys stabdo bangas, kurias Dievas nori mums siųsti? Kokie barjerai ir užkardos neleidžia augti?

..... Tęsinys kitame numeryje

Kai šventas Petras
sakydavo pamokslą,
atsiversdavo penki
tūkstančiai žmonių.
Šiandien reikia pasakyti
penkis tūkstančius
pamokslų, kad atsiverstų
nors vienas žmogus.

Atsiliėpdami į Jūsų prašymą, spausdiname klebono mėgstamos lietuvių liaudies dainos žodžius.
Tegul širdys ilsis dainuodamos!

*Šiaudais dengtas namelis,
Namelis mažutėlis
Su girgždančiom darelėm –
Tai mano tėviškėlė.*

*Pried.
Graži tėvyne mano,
Nuo šimtmečių senų,
Tėveliai čia gyveno,
Ir aš čia gyvenu.*

*Čia stovi grikių laukas,
Žieduos bitutės dūzgia,
Rugiai kviečiai išplaukę
Siūruoja kaip giružė.*

*Ten dunkso žalias miškas
Ir ošia pušys senos,
Vingiuodamas upelis
Per akmenis čiurlena.*

*Čia stovi medžio kryžius,
Smūtkelis susikaupęs,
Čia grįždamas iš darbo
Tėvelis atsiklaupia.*

Jėzus kalbėjo aukštiesiems kunigams ir tautos seniūnams:

Vienas žmogus turėjo du sūnus. Kartą jis kreipėsi į pirmąjį, sakydamas:
– Vaike, eik ir padirbėk šiandien vynuogyne.

Šis atsakė:

“N E N O R I U”,
4 2 4 4 5 3 5

Kodas:

A	B	E	V	I	J	M	N	R	S
1	2	3	4	5	6	7	8	9	0
D	S	E	G	L	K	P	O	U	T

1 2 5 2 2 3 3 1 5 1 4 5 3 2 1 3 2 4 3 4

3 5 4 5 2 3 4 1 3 5 1 5 3

Paskui tėvas kreipėsi į antrąjį sūnų tais pačiais žodžiais.
Šis jam atsakė:

“ 2 3 4 5 2 3 2 1 4 1 5 3 2 ” 1 2 5
4 2 4 5 2 3 4

Parengė ses. Laimutė Kabišaitytė, MVS

www.krekenavosbazilika.lt

Kviečiame visus aktyviai lankytis, skaityti naujienas,
maitintis prie Dievo žodžio stalo, užsisakyti kassavaitinius parapijos skelbimus.

2014 M. RUGPJŪTĮ PAKRIKŠTYTIEJI**Krekenavos parapijoje:**

Smiltė Elena Miknevičiūtė
 Kevin Danielius Tonkūnas
 Elija Elena Miselytė
 Luka Juškaitė
 Mija Emilija Adakevičiūtė
 Vakarė Viktorija Viliūtė
 Majus Jonas Kaunietis
 Vakarė Matas Nebilevičius
 Rytis Lukas Rimkūnas

Upytės parapijoje:

Eivinas Adomas Kubilius
 Tėja Mata Žeimantaitė
 Lėja Ona Abloževičiūtė
 Radvilė Emilija Kazlauskaitė
 Oskaras Šiaulys
 Giedrius Antanas Balys
 Simas Svetikas

Švenčiausiojo Sakramento adoracija Bazilikoje vyksta
 pirmąjį mėn. ketvirtadienį 18.30–19.30 val.,
 pirmąjį mėn. sekmadienį 9–12 val.,
 atleidų 15-ą mėn. dieną 11–12 val.
Ateikime pagarbinti Viešpaties!

Informacija piligrimams.

Dėl apsilankymų bazilikoje prašome susitarti iš anksto paskambinus į klebonijos raštinę.

Marijos Legiono narių susirinkimai vyksta kiekvieną šeštadienį po 12 val. šv. Mišių. Kviečiame dalyvauti.

2014 M. RUGPJŪTĮ IŠKELIAVUSIEJI Į AMŽINYBĘ**Krekenavos parapijoje:**

Jadvyga Juknevičiūtė, 76 m.

Upytės parapijoje:

Andrius Liberis, 26

Prisiminkime
 Jūs maldose.

2014 M. RUGPJŪTĮ SUSITUOKUSIEJI**Krekenavos parapijoje:**

Mindaugas Rožėnas ir Indrė Atkočiūnaitė
 Vaidas Mileikis ir Simona Kazėnaitė
 Edgaras Joč ir Rimantė Domskytė
 Saulius Džiugelis ir Erika Valentinavičiūtė
 Mindaugas Vaitkevičius ir Miglė Grincevičiūtė
 Justas Simonaitis ir Ringailė Petrauskaitė
 Donatas Kergė ir Jovita Sausanavičiūtė
 Arūnas Kličius ir Saida Paliukaitė
 Mindaugas Šatinskas ir Gintarė Adakaitė
 Domykas Survila ir Giedrė Lazdauskaitė
 Gintautas Kačiauskas ir Edita Pukšmienė
 Audrius Rasimavičius ir Gintarė Bistraitė
 Donatas Povilauskas ir Aurelija Stankevičiūtė
 Tomas Ribikauskas ir Simona Striškaitė
 Vaidas Nebilevičius ir Brigita Silvestravičiūtė

Upytės parapijoje:

Vaidotas Gudas ir Erika Vizgirdaitė
 Karolis Liberis ir Dovilė Čiuraitė

Sveikiname!

PAMALDŲ LAIKAS**Krekenavos Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų bazilikoje**

Sekmadieniais ir šeštadieniais 12:00
 Atleidų 15-omis mėn. dienomis 10:00, 12:00
 Antradieniais–ketvirtadieniais 18:00
 Penktadieniais 18:00 (šv. Mišios jaunimui)

Upytės Šv. Karolio Boromėjaus bažnyčioje

Sekmadieniais 10:00

Vadaktėlių Šv. Jono Nepomuko bažnyčioje

Spalio 12 d. 14:00

Krekenavos slaugos ligoninėje

Pirmą mėn. penktadienį 16:00

KONTAKTAI

Klebonas kun. dr. Gediminas Jankūnas

Klebonijos raštinė

Bažnyčios g. 18, Krekenava, 38306 Panevėžio r. sav.
 tel.: +370 620 20989, (45) 59 32 58
 el. paštas: krekenavobazilika@gmail.com
 sąsk. nr. LT457300010002378753
 įm. kodas 191260418

Raštinės darbo valandos

I ir VII nedirba
 II–VI 9:00–15:00

Parapijos referentė

Rita Juozėnaitė

Caritas ir pastoracinės tarybos vicepirmininkė

Akvelina Pogužinskienė, tel. (45) 593 282

Gyvojo Rožinio būrelis

Gema Plėštytė, tel. +370 605 81765

Krekenavos vargonininkė

Rita Juozėnaitė, tel. +370 656 39249

Krekenavos M. Antanaičio gimnazijos Aušrinės**draugovės „Skautų“ vadovė**

mokytoja Ilona Dauderienė, tel. +370 616 05313

Krekenavos religinio ugdymo vadovė

Svajonė Lapiniauskienė, tel. +370 615 53708

Suaugusiųjų katechetė

ses. Greta, tel. +370 645 85642

Marijos Legionas

Aldona Juozapaitienė, tel. +370 616 05378

Upytės vargonininkė

Pranutė Adomaitienė, tel. (45) 570 616

Upytės zakristijonas

Juozas Jakubonis, tel. (45) 555 537

Upytės Gyvojo Rožinio būrelis ir Caritas

Janina Bagdanskienė, tel. (45) 555 639

Vadaktėlių bažnyčios prižiūrėtoja

Stasė Radzevičiūtė, tel. +370 617 33780

Ekstraordinariniai Komunijos dalintojai

Bazilikoje: Kęstutis Lapiniauskas

Nešti pas ligonius: Ramutė Valikonienė, Angelė Pranaitytė

Upytės bažnyčioje: Tadas Grybas